

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 979

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΣ

ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ κ. Τσοκόπουλος έδημοσίευσε τελευταίως εις την « ΈστIAN » δύο ωραία άρθρα δια τας γυναίκας τής Ελλάδος, εις τὰ οποία τὰς συμβουλεύει νὰ σώσουν αὐταὶ τὸν ἀπειλούμενον νὰ καταρρεύσῃ Ἑλληνισμόν.

Εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τὰ άρθρα αὐτὰ ἐπεξηγεί κάπως λεπτομερέστερα τὴν ἰδέαν του, κατηρμάζων τοὺς νεαροὺς μπλαζέ, τοὺς γαλλίζοντας καὶ ἀγγλίζοντας γεροντονοὺς καὶ ὄλην ἐν γένει τὴν ξεπεσμένην νεολαίαν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν οἱ λεγόμενοι φιφτυτουῖσται.

Ἄλλ' ἀρά γε Ἑλληνισμὸς θὰ εἴπῃ μία μόνη κοινωνικὴ τάξις, ἡ ὁποία κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας εἶνε ἔκφυλος καὶ κοσμοπολιτικὴ ; Καὶ ἡ τάξις αὐτὴ ἀρά γε εἶνε πραγματικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλη μολυσμένη ἀπὸ τὸ νόσημα αὐτὸ τῆς ξιπασιάς. Ὡστε αὐτὴ μόνη νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἠθογράφου τῆς κρίσιμον αὐτῆς διὰ τὴν χώραν μας ἐποχῆς ; Καὶ εἶνε ἡ μητέρα τῆς τάξεως αὐτῆς ποὺ μορφώνει τὸν τίμιον πολίτην, τὸν γενναῖον στρατιώτην, τὸν καλὸν ἐπιστήμονα καὶ τὸν Ἑλληνα ἐν γένει ὑπὸ τὴν μεγάλην τῆς λέξεως σημασίαν ;

Ἡ εἶνε αὐτὴ τὸ μικρόν, τὸ ελάχιστον μέρος τῆς μεγάλης ομάδος τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι μορφώνουν τὰ πλήθη, τὰς κοινωνικὰς ὁλότητας, τὸν πληθυσμὸν τὸν συμπαγῆ, ὁ ὁποῖος γεμίζει τοὺς στρατώνας καὶ δίδει τὰ τάγματα τῶν ἐμ-

πόρων καὶ βιομηχάνων καὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ;

Καὶ αἱ μητέρες αὐταί, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε πενήντα καὶ ἑκατόν, ἀλλὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων, αἱ μητέρες ποὺ κυφοροῦνται εἰς τὰ σημερινὰ κορίτσια, εἰς τὴν ἐργάτιδα καὶ τὴν μαθήτριαν καὶ τὴν χωρικὴν τῶν ἀγρῶν καὶ τὴν κόρην τῆς μέσης τάξεως τῶν πόλεων, ἐφοδιάζονται ἀρά γε μὲ τὰ ἐφόδια ποὺ πρέπει διὰ νὰ καταλάβουν τί θὰ εἴπῃ Πατρίς καὶ τί περιμένῃ ἀπὸ αὐτὰς ἡ Πατρίς αὐτὴ ;

Μία στατιστικὴ ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη πρὸ μηνῶν μᾶς δίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι τὰ 80 ο/ο ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐντελῶς ἀγράμματοι. Μία ἄλλη στατιστικὴ, νεωτέρα αὐτῆ, τῆς τελευταίας νομοθετικῆς, μεταρρυθμίσεως — τῆς ἀνορθώσεως — μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἔκλεισαν ἑκατοντάδες σχολείων καὶ γραμματοδιδασκαλείων, ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα ἐφοιτοῦσαν ἀπὸ κοινῶν ἀγόρια καὶ κορίτσια ἢ καὶ μόνον κορίτσια.

Λοιπὸν ἢμποροῦμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ 80 ο/ο ἀπὸ τὰς ἀγράμματους αὐτὰς ἐννοοῦν ὡς Πατρίδα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ των, καὶ ἐννοοῦν ὡς καθήκον των πρὸς αὐτὴν τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὸν τρύγο καὶ τὸ θέρισμα καὶ τὸ κέντημα τῆς σιγούνας ;

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἔλθωμεν εἰς τὰς πόλεις καὶ πάρωμεν τὰς μεγάλας ομάδας τῶν πτωχοκοκυρῶν τῶν κατωτέρων τάξεων, ποὺ καὶ ποῖος

ἐφρόντισε νὰ τοὺς δείξῃ ἀπτότερα καὶ μὲ τρόπον κάπως συγκεκριμένον, ὅτι ἔχουν καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα ;

Ἄν πάρωμεν τὰ κορίτσια τῶν σχολείων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ ἐργοστασίου. αὐτῶν ποῦ θὰ εἶνε αἱ μητέρες τῆς αὔριου, πῶς ἀντελήφθησαν ὅτι ὑπάρχει καὶ δι' αὐτὰς πατρίς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἀνταποδώσουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρ' αὐτῆς ἕως τώρα ;

Καὶ ποία εἶνε καὶ πῶς ἐξεδηλώθη ἕως τώρα ἡ προστασία αὐτῆ; Ποῦ εἶνε οἱ νόμοι ποῦ ἐπροστάτευσαν τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἴτε ὡς κόρην, εἴτε ὡς σύζυγον, εἴτε ὡς μητέρα, εἴτε ὡς χήραν; Ποῦ εἶνε οἱ νόμοι ποῦ τὴν προστατεύουν ὡς ἐργάτιδα; Ποῦ εἶνε οἱ νόμοι ποῦ προστατεύουν κὰν τὰ παιδιά τῆς τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἀνήλικα, τὰ ὁποία τῆς ζητεῖ ἡ πατρίς νὰ μορφώσῃ γερούς καὶ δυνατοὺς καὶ ἠθικοὺς καὶ τιμίους ὑπερασπιστὰς τῶν δικαιῶν τῆς ;

Ἐπάρχει κὰν παιδικὴ νομολογία εἰς τὴν Ἑλλάδα; Πρὸ τίνος εἶχα κατεβῆ εἰς τὰ πηγὰδια τοῦ Λαυρίου καὶ μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ ἄδυτα τῆς γῆς ἀπήνητσα παιδάκια δέκα ἐτῶν, ποῦ ἔσπρωχναν καροτσάκια φορτωμένα μὲ μέταλλον καὶ ἄλλα ποῦ μετέφεραν ὄργανα καὶ ἐργαλεῖα.

Τὰ παιδιά αὐτὰ μέσα ἐκεῖ εἶνε τόσο ἄνδρες τῆς αὔριου ἀρθροϊτικοὶ καὶ ἀνίκανοι νὰ φέρουν ὄπλα. Ποῖος τὰ ἐσκέφθη ἀφότου καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἄνθρωπος ἐθυσίασε τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν λάμψιν τοῦ μετάλλου; Ποῖος τὰ ἐσκέφθη προχθὲς ποῦ ἔγεινε εἰδικὸς νομος δι' ἑκατομμυριοῦχον κάτοχον μεταλλείου καὶ εἰς Ἐπιτομῆς ἔχανε δι' αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον του ;

Καὶ ποῖος ἐσκέφθη ἀκόμη ὅτι τὰ σχολεῖα εἶνε τρῶγλαι καὶ ὅτι τὰ ἐργοστάσια εἰς τὰ ὁποία γυναῖκες καὶ παιδιά ἐργάζονται λειτουργοῦν ὑπὸ τοὺς πλέον ἀνθυγιεινοὺς ὄρους καὶ ὅτι τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ μετὰ τὰ δώδεκά των χρόνια ἀποπλανῶνται ἐπιτηδείως καὶ μεταβάλλονται εἰς ἐμπόρευμα λευκῶν, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν δικαιῶνται νὰ ἔχουν κὰν γνώμην, ὅταν πρόκειται καὶ διὰ τὴν τύχην τῶν παιδιῶν των ..

Καὶ ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχειώδη διὰ κάθε πολιτισμὸν πράγματα δὲν ἀπησχολῆσαν τὴν νομοθετικὴν αὐτὴν περίοδον τῆς ἀνορθώσεως, γυναῖκες δὲ καὶ παιδιά μένουσιν οἱ αἰῶνιοι παρίαί τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ζητεῖτε ἀπὸ αὐτὰς νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα;

Ἄλλ' ἡ δουλεία καὶ ἡ ἀστοργία εἴτε εἰς θερμότητι πολυτελεῖ, εἴτε εἰς ἀγροτικὰς καλύβας

καλλιεργεῖται, δὲν δίδει ποτὲ χέρια δυνατὰ καὶ ψυχαῖς ὠραίαῖς καὶ πνεύματα φωτεινά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δημιουργοῦν τὰ εὐτυχεῖ καὶ μεγάλα ἔθνη καὶ τὰς ἰσχυρὰς φυλάς.

K. HARRPEN

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ταξείδευα

Καὶ ἦταν ἡ θάλασσα ὠμορφη καὶ ἤσυχη.

Γαλάτεια σὰν τὸν αἰθέριον οὐρανόν, ποῦ ἔρωτικά τῆς μειδιοῦσε.

Διάφανη σὰν τὸ κρυστάλλι. ποῦ ἀναλύει τὴν ψυχὴν σὲ χίλιες δυὸ πολύχρωμες γραμμὲς ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δυνατὸ τοῦ κόσμου φῶς.

Στὴ σιγαλὴ Νεράϊδες μανιασμένες ἐχόρευαν καὶ ἐλύγιζαν τὸ σῶμά των ἠδονικὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κοιμισμένου κύματος.

Ἐμέθναν τὸ εἶναί τους εἰς τὰ δλόγλυκα φιλιὰ ποῦ ἐχάριζεν ὁ Ζέφυρος χαϊδεύοντες ἀρμονικὰ τῆς κἀθυγρὸς πτυχὲς τοῦ ἀφρισμένου πέπλου των.

Δὲν ἄκουαν τὸν βόγγο τῶν κυμάτων, ποῦ ἀπ' τὰ βάθη ἐσυνώδευε τὸ κλανθμηρὸν παράπονον τῶν συντριμμῶν, ποῦ μὲ τὰ δάκρυά τους ἀλμύρισαν τὰ φύκη καὶ τὰ φρύγανα τῆς ἀμμουδιάς...

Προχωρεῖ πάντοτε τὸ καρὰβι μας περήφανο στὸ δρόμο ποῦ ἀνοίχθηκε τόσες φορές, χωρὶς ποτε ν' ἀφίσῃ ἴχνη καὶ ἀτενίζει πάντα στὸ ψηλὸ βουνόν, ποῦ ἓνα ἀστέρι φαίνεται νὰ εἰρωνεύεται τὸν μάταιον ἀγῶνά του.

Βαθεῖα τὸ μάτι μου πλανιέται εἰς τὴν ἄβυσσος...

Καὶ ἡ ψυχὴ προσεύχεται :

« Πνεῦσε, βορριά, πατέρα μου θεότρελλε, καὶ σύντριβε μὲ ἀσπλαγχνὴν ὀρμὴν τὸν πρόσκαιρον χορὸν τοῦ κύματος... »

Ἀνάστησε στὰ βάθη του καὶ δέξου στὰ ἐάρινα φτερὰ τὸ αἶμα, ποῦ ἐχύθηκε γιὰ σένα.

Ψηλά, στὰ κορφοβούνια, στὸ πανώμορφο λημέρι σου, φέρε νὰ ξαποστάσουν οἱ κουρασμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς καταστροφῆς...

Ἐκεῖ θὰ νοιώθουν ὀλιγώτερον τὴν πόνον τους, βλέποντας πῶς πνέεις πάντοτε μέσ' τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀφρισμένο κῆμα, ποῦ ἔκοβεν ἡ πρῶρα μας, ἐπάφλασε σαρκαστικά.

Κι' ἄκουσα κοντά μου :

« Χά χά, χά ! Τὴ δύναμι ποῦ ἔχει ἡ προσευχὴ ! Τὴν πῆρε ὁ ἄνεμος... »

Κύτταξε τὸ βουνὸ ψηλά. Πίσω ὁ ἥλιος ματωμένος δύνει.

Τὸ λουλοῦδι, ποῦ ἀνθεῖ, δέχεται τὴν κόκκινη

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΑΔΑΣ. FRANCES BAGLEY

ἀντανάκλασι τοῦ μεγάλου θεοῦ, ποῦ πεθαίνει.

Καὶ τὸ ἀεράκι ποῦ τὸ χτυπᾷ, μωρωμένο σὲ ζωογονεῖ...

Ἄφισε τὴν ψυχὴν σου σὰ μέλισσα νὰ πετάξῃ ἀπάνω στὰ λουλούδια, σὰν ὀλόασπρος γλάρος ἀπάνω στ' ἀφρισμένα νερὰ τῆς ζωῆς.

Ἡ νεράϊδες πνίγουν στεναγμοὺς μέσα στὴν ὀρμὴν των. Πνίξε καὶ σὺ τὴ σκέψι σου...

Τὸ ἄβρότερον λουλοῦδι θέλει καὶ τὸν περισσότερον ἥλιο.

Φύγε τὸν βορριά καὶ τὰ βαθεῖα νερὰ.

Καὶ τὸ κῆμα αὐτὴ τὴ φορὰ χαϊδευτικὰ ἐπάφλασε κλανθμηρίζοντας.

Καὶ ὁ ἄνεμος, ποῦ ἐφοῦσκωσε τὸ κῆμα, ἔρπαξε τὰ λόγια μακρὰ πρὸς τὸ ἀκροβούνι...

ΜΙΡΣΙΝΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Τὰ δύο ἡμερολόγια εἶνε ἐμπρὸς μου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι : 1909 καὶ 1910. Καὶ τοὺς ὀμιλῶ : νὰ σοῦ ποῦ λέγω εἰς τὸ παλιόν, λυποῦμαι ὅτι φεύγεις· διότι σὲ εἶχα τυνηθίσει· μοῦ φαίνεται τώρα ὅτι μὲ ἐπροφύλαττες καὶ μοῦ ἔκρυπτες τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου, ὡς ἡ πλευρὰ τῆς γεφύρας κρύπτει τὴν ἄβυσσον εἰς τὸν ὀδοιπύρον. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω, καὶ πρὶν νὰ ἀρχίσω τὸ νέον ἡμερολόγιον, αἰσθάνομαι ἑαυτὴν ἄνευ σκέπης, μεταξὺ ὕμων τῶν δύο, ὡς ἐκτεθημένων εἰς πλειοτέρους φόβους καὶ σκέψεις. Καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀπέκρυπτες, ἐπνεύφαινεται πρὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ δὲν τὸ

βλέπω άνευ ιλίγγου. Ὁ Ναπολέων λέγει ποῦ, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέπτετο τὸ μέλλον, καὶ εἶνε ἀξιοπρακτῆρητον τοῦτο. Τὸ μέλλον, πράγματι ὅσον καὶ ἂν θωρακισθῆ τις ἐναντίον του, παρουσιάζει πολὺ τὸ ἄγνωστον, διὰ τὸ μὴ ταρασσῆ καὶ τὸν σταθερότερον νοῦν· καὶ ὅταν τὸ ἀτενίζομεν μετὰ τοῦ συνοδευόντος αὐτὸ συγχρόνως μυστηρίου, ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν παρίσταται ὡς κεφαλή Μεδούσης, καὶ σταματᾷ εἰς ἀπολίθωσιν τὴν ἐνεργητικότητά μας. Ὁ Ναπολέων δὲν ἐσκέπτετο εἰ μὴ τὰ σχέδιά του, τὰ ἐπραγματοποίει ἐπιμόνως, καὶ αὐτὰ ὡς ἐκ τῆς φύσεως των συνελάμβαναν καὶ κατέπιναν τὸ μέλλον εἰς τοὺς τροχοὺς των! Ἄλλ' ἡμεῖς τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια δὲν κατακλύζει μὲ τὴν δυνάμιν τὸ μέλλον, φοβούμεθα, μὴ αὐτὸ μᾶς κατακλύσῃ. Δι' αὐτὸ, νέον ἡμερολόγιον, σὲ ἀτενίζω δειλῶς. Γραμμέναι ὅλαι αἱ ἡμερομηνίαι ἐπάνω σου, φαίνονται ὅμοιαι, καὶ ἐν τούτοις τινὲς ἐξ αὐτῶν, χωρὶς τὰ δυνάμει, τὰ μαντεύσω ποῖαι, θὰ ᾔναι ἐπίσημοι, ἴσως, δι' ἐμέ. Ἀναμφιβόλως διακρίνω ἤδη ὅλας αὐτὰς τὰς μελλούσας ἡμέρας, κατὰ σειρὰν τεταγμένας, καὶ διακρίνω τὰς ἀμφιέσεις των: αἱ ἡμέραι τοῦ Μαρτίου, φαίνονται γενναῖαι καὶ τολμηραὶ, καὶ σύρου τὰς αἰφνιδίαις βροχάς, ὡς ζίφη εἰς τὸ πλευρόν των. Αὐταὶ φέρουν εἰς τοὺς λόφους μικρὰ ξεμαλλιασμένα σύννεφα, καὶ ἀφίρουν ἰαχὰς ὡς λογχοφόροι, ὅταν κενώνουν τὰ πιστόλια των τὰ γεμάτα χαλάζι ἐπάνω εἰς τὰ γυαλιὰ τῶν οἰκιῶν. Αἱ ἡμέραι τοῦ Μαΐου ἐνδυμένα κυκνά, καὶ πράσινα, ὅμοιαι μὲ παρασημοφορημένους στρατιώτας, φέρουν τὸ ρόδον ἐπὶ τοῦ στήθους των. Αἱ ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου λιταὶ, καὶ ξανθαὶ, μὲ τὸ ἀπὸ ξηρὰ φύλλα ἐπανωφόρι των, καὶ τέλος αἱ χειμωνιάτικαι, γρινιάραι, θυμωμένοι, λασπωμένοι, δὲν ἔχουν διὰ στολίδι, εἰς τὸ τραχὺ ἐνδυμὰ των ἐπάνω, ἢ ὀλίγα μεγάλα στολίσματα ἀπὸ πάγον. Οὕτω πῶς τὰς βλέπω ὅλας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ μανθάνει τί μοῦ ἐπιφυλλάσσουν, διότι ὅλαι χαρίεσσαι ἢ σκυθρωπαὶ ἔχουν κλειστάς τὰς χεῖρας καὶ ἴσως αἱ ἄβραι ἐκριναὶ ἡμέραι μοῦ φέρουν μεγάλην θλίψιν, καὶ ἴσως μία ἀπὸ τὰς βιαίας καὶ ἀγρίας τοῦ Δεκεμβρίου κρύπτει δι' ἐμέ ἐν ἄστρον· δὲν δυνάμει τὰ μαντεύσω καὶ δι' αὐτὸ, ἡμερολόγιον τοῦ Νέου ἔτους, σὲ φοβοῦμαι ὀλίγον.

Σχεδὸν ὅλοι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἰσθανόμεθα δυσθυμίαν τινὰ· σκεπτόμεθα τὸ πεπρωμένον, ἐνθυμούμεθα τί κακὰ ἡμπορεῖ νὰ μᾶς συμβοῦν, καὶ ποῖοι μᾶς ἀπειλοῦν κίνδυνοι, καὶ ἀφυπνιζόμενοι ἀπὸ τὴν ἐφήμερον ἀσφάλειάν μας, ὀμιλοῦμεν, ὅταν μεταβαίνομεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἔτους

εἰς τὸ ἄλλο, μὲ τοὺς ταξιδιώτας τοὺς ἀναγκασμένους νὰ ἀλλάξουν τραῖνον τὴν νύκτα ἐντὸς σκοτεινοῦ ψυχροῦ σταθμοῦ· καὶ διὰ τὸ νὰ ἤμεθα τοῦλάχιστον βέβαιοι, ὅτι ἀρχίζομεν τὸ ἄγνωστον ἔτος μὲ ὀλίγην εὐχαρίστησιν, τὴν δίδομεν μόνοι εἰς ἐκυτοῦς, ἀνταλλάσσοντες ἀμοιβαίως δῶρα. Τὰ προσφέρομεν, διότι ἀμφιβάλλομεν, ἂν θὰ μᾶς τὸ προσφέρῃ ἡ τύχη, θέλομεν νὰ τῆς δώσωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τὸ συνεχίσῃ. Βιάζομεν τὰς πρώτας στιγμὰς τοῦ νέου ἔτους, νὰ ᾔναι χαρωπαὶ, καὶ σκεπτόμεθα, ὅτι ἴσως, καὶ ἄλλαι τὰς ἀκολουθήσουν.

Προσφέρομεν ἐπίσης εὐχὰς μεταξὺ μας· ἀδικον ἔχουν οἱ λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς. Ὑπάρχει τοῦλάχιστον εἰς τὰς εὐχὰς αὐτὰς ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἐπιθυμίας ποῦ ἔχει ἕκαστος νὰ ᾔναι εὐτυχής. Ἐπειδὴ αἰσθανόμεθα ἐκτεθημένοι εἰς χιλιάς δυστυχίας, θέλομεν νὰ καθυσηχασθῶμεν ἀμοιβαίως. Γίνεται μετὰ τὸ ὅλων μας, τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων, συνομωσία αἰωνιότητος. Ἐπαναλαμβάνοντες ἀδικόπως τὴν λέξιν εὐτυχία ἐλπίζομεν, νὰ ἐξορκίσωμεν τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἐνεδρεύουν εἰς τὸ μέλλον· ὀμιλοῦμεν τοὺς διερχομένους δάση, καὶ οἱ ὅποιοι τραγωδοῦν εἴθυμα τραγούδι, διὰ τὸ κάμουν κορδίζ. Προχωροῦμεν εἰς τὸ δάσος τοῦ πεπρωμένου, χωρὶς νὰ τολμῶμεν, νὰ εἴπωμεν ὅ,τι φοβούμεθα, καὶ βεβαιώνωμεν ἀλλήλους, ὅ,τι ὁ λύκος ἐψόφητεν. Τὸ νέον ἔτος ἐμπρὸς μας ὡς μαγικὸν κιωτίδιον, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται τὸ περιεχόμενον, δὲν τολμῶμεν νὰ τὸ ἀνοίξωμεν ἀλλὰ τὸ στολίζομεν μὲ κορδέλλες, καὶ ὡς νὰ μὴ ἀνησυχοῦμεν διόλου ἐνώπιόν του, ὡς νὰ ἤμεθα βέβαιοι, ὅ,τι μόνον χαριτωμένας ἐκπλήξεις περιέχει.

Ὅταν θέλωμεν, νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχὰς, τὰς ὁποίας κάμνομεν δι' ἕκαστον, τότε βλέπομεν πόσον ὀλίγον τὸν γνωρίζομεν, καὶ πόσον καὶ οἱ πλησιέστεροί μας, μᾶς μένουν κρυμμένοι. Δὲν δυνάμεθα παρὰ τὸ τοὺς ἐπαναλάβωμεν τὴν ἀόριστον, καὶ κοινὴν φρασεολογίαν περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πόθων των, χωρὶς νὰ προσπαθῶμεν, νὰ εἰσδύσωμεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ γίνωμεν ἀκριβέστεροι, κινδυνεύομεν, νὰ ἐκπληξώμεν, καὶ νὰ προσβάλλωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἐκολακευόμεθα, ὅ,τι μαντεύομεν. Ἐκαστον ὃν τρέφει ἐν ἐκυτῷ ἐλπίδα τὴν ὁποίαν πολλάκις καὶ ἀγνοεῖ, καὶ ἡ ὁποία εἶνε τόσο μακρὸν πιστευτὴ, ὅσον πλείοτερον εἶνε ἐνδόμυχος. Ποτὲ δὲν γνωρίζομεν τὸ τί λέγομεν, ὅταν ὑπογράφωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς σκοτεινὰς ἐλπίδας. Καὶ δύο ἐρωμένοι ὅσον καὶ ἂν συνδέωνται, εἶνε ἄφρονες εὐχόμενοι εἰς ἀλλήλους τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των. Διότι ἴσως ἤδη ὁ

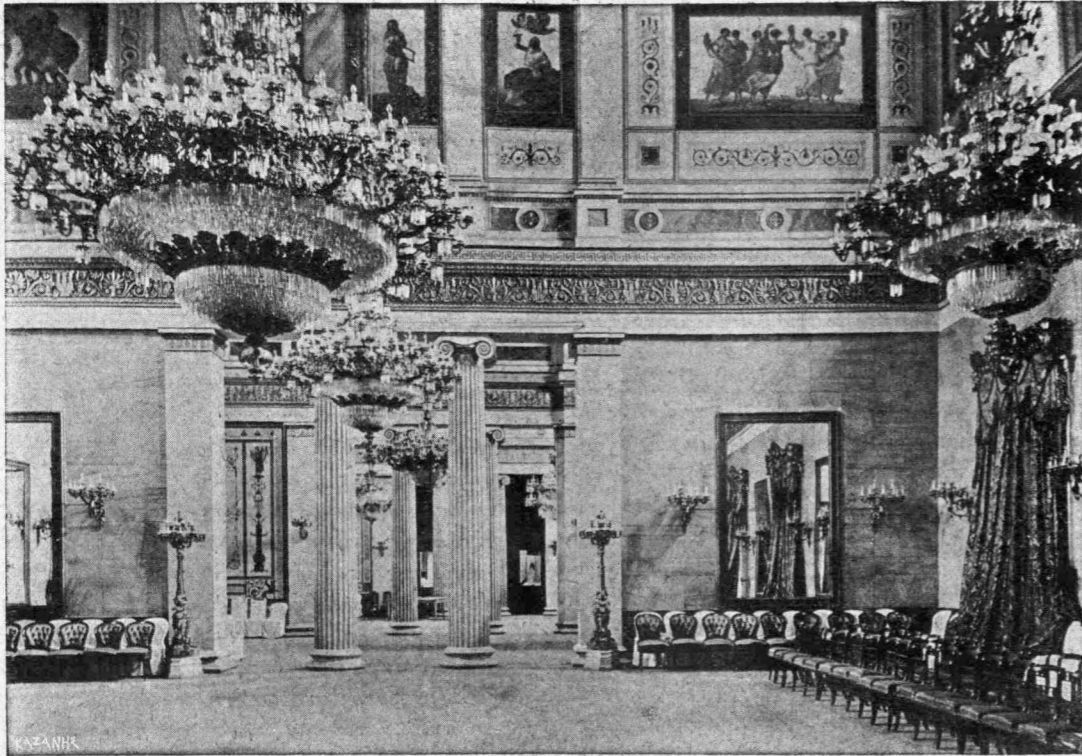
ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑΣ. ΡΑΧΗΛ ΦΕΣΤΕΡ ΑΒΕΡΕ

κρύφιος πόθος τοῦ ἐνός, εἶνε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις ἂν δὲν δυνάμεθα, νὰ συλλάβωμεν τοὺς πόθους ἐκάστου, διακρίνομεν, ἀκούοντες τὸν ἐκ τῶν ψυχῶν ἐξερχόμενον ψιθυρόν, ὅτι δύο ἤδη ἀνθρώπων ὑπάρχουν: οἱ συνετοί, καὶ οἱ ἄπληστοι, οἱ θέλοντες νὰ ᾔναι αἱ ἡμέραι των ἡσυχαι, οἱ φοβούμενοι τὰς φροντίδας, καὶ οἱ φοβούμενοι τὴν ἀνίαν. Οἱ πρώτοι φοβοῦνται, ἢ δεύτεροι ποθοῦν· οἱ πρώτοι ζητοῦν ἀπὸ τὸ μέλλον νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτοὺς, ὡς ποταμὸς χωρὶς κύματα, καὶ χωρὶς καταρράκτας, ὡς οἱ ἄσημοι ἐκεῖνοι ποταμοί, οἱ μὴ σύροντες εἰς μαγικὰς χώρας, ἀλλὰ καὶ μὴ πνίγοντες τοὺς φερομένους εἰς τὰ κύματά των. Ζητοῦν ἀπὸ τὸ

μέλλον, νὰ μὴ τοὺς φέρῃ ἀπροσδόκητόν τι, ἐν συνόλω νὰ μὴ ὑπάρχουν. Οἱ ἄλλοι ἐξ ἐναντίας δὲν φοβοῦνται τίποτε πλείοτερον τοῦ κενοῦ. Ἡ εὐτυχία των δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀπουσίαν συμβεβηκότων, ἀλλ' εἰς τὴν κατίσχυσιν. Θέλουν νὰ περιφρονοῦν τὰ κύματα μακρὰν τῆς ἀκτῆς, ἀναμένουν τὸ μέλλον ὡς ἀκράτητον χειμαρρὸν καὶ ἀπογχετεύονται, ἂν συναντήσουν ρύακα ἡσυχον, μόλις κινούμενον.

Ἄλλ' ὅλοι τολμηροὶ καὶ δειλοὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀφίνομεν νὰ ὑψώνωνται ἐμπρὸς μας, ὡς κηπνὸς αἱ ἐλπίδες, καὶ οἱ φόβοι οἱ ὅποιοι εἶνε συγκεκριμένα προσευχαί. Ὅλοι προσευχόμεθα, καὶ ὁ ἄπιστος ἀκόμη, ἀφοῦ φοβεῖται, καὶ ἀφοῦ εὐχεταί. Γνωρίζομεν ὅ,τι ὅσον καὶ ἂν

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΠΟΛΥΕΛΛΙΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΞ ΟΣΩΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕΝ
Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἄσπασια, Σωκράτης καὶ μαθήτριαι.

Μελπομένη. Εὐτυχῶς ὅτι ἔφυγαν οἱ φιλοξενούμενοι τῆς Ἀσπασίας καὶ θὰ συνεχίσωμεν σήμερον τὴν μελέτην τῆς Ὀδυσσεΐας.

Σωκράτης. Ἡ Ἀσπασία ἔκαμε κάτι καλλίτερον. Ἐζήτησε νὰ πείσῃ τὰς ξένας νὰ μείνουν διὰ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς. Δυστυχῶς δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰς ἡμέρας ὅπου ἔμειναν ἐδῶ, τὰς διέθεσαν ὅλας εἰς ἀγορὰς ὠραίων φορεμάτων. . . .

Κλειώ. Ἴδου ἡ Ἀσπασία. Θὰ μᾶς εἰπῇ μόνη τῆς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὰς γυναίκασι αὐτὰς τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Θηβῶν.

Ἀσπασία. Καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ τίποτε παιδικῶν μου. Ἀξίζει νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ πράγματα ἀπὸ τὰ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ προκύψῃ κάτι καλόν.

Σωκράτης. Ἀπὸ ὅλα, καλὰ καὶ κακὰ δύναται νὰ προκύψῃ κάτι καλόν. Διηγῆσου λοιπόν, Ἀσπασία, τὰς ἐντυπώσεις σου.

Ἀσπασία. Θέλετε τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῶν μὲ δύο λέξεις; Φεύγουν σπεύδουσαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διότι ἔμαθαν ὅτι εἰς τὴν Ἰωνίαν θὰ εὑρουν ὠραιότερα καὶ πολυτιμότερα ὑφάσματα καὶ κοσμήματα. . . καὶ ψιμύθια.

Σωκράτης. . . . Καὶ ἐδῶ δὲν ἦσαν τίποτε καλὸν καὶ ὠραῖον; Δὲν ἐπεσκέφθησαν καὶ τὸν ναὸν τῆς Παρθένου;

Ἀσπασία. Ὅχι. Μόνον τὸ Ἀσκληπιεῖον καὶ τὸν παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμῖνος ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφεραν ἀναθήματα.

Σωκράτης. Ἐγὼ λοιπὸν εὐρίσκω ὅτι ἀπὸ τὸ βιαστικὸν αὐτὸ πέρασμα τῶν δύο ξένων ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μᾶς δίδεται ἓνα καλὸν μάθημα. Ὅλοι αἱ ἐδῶ φίλοι σου, Ἀσπασία, ἐννοοῦν πόση ἀπόστασις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἀσπασίας διὰ νὰ μορφώσουν τὸ πνεῦμα

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ΄.
ὁ ὑποβλῶν παραίτησιν, ἥτις δὲν ἔγινε δεκτή.

δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πεισθοῦν ὅτι εἶνε καὶ αὐταὶ παιδιὰ τῆς πατρίδος αὐτῆς τιμημένα, ὅτι εἶνε πολίτιδες, ὅπως εἶπεν ὁ Μανσινί διὰ τὰς Ἰταλίδας καὶ ὄχι ὅτι τάσσονται πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ἀστικά των δικαιώματα. μετὰ τῶν ἡλιθίων, τῶν κακούργων καὶ τῶν ἀνηλίκων. Ἐὰν λοιπὸν ἡ πολιτεία, ἡ συνεργαζομένη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, δὲν ἐπιληφθῆ καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων τῶν σχετιζομένων μετὰ τὴν γυναῖκα, τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως θὰ μείνῃ οὐτόπια. Λαὸς, ὁ ὁποῖος δὲν θέτει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣτις τῆς ἀνήκει, εἶνε καταδικασμένος εἰς στασιμότητα.

Λαοὶ πολιτισμένοι καὶ μὴ, καὶ τῶν Τούρκων μὴ ἐξαιρουμένων, νομοθετοῦν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς δεκαετηρίδας νόμους προστατευτικούς, νόμους ἐκπολιτιστικούς, νόμους δικαιοσύνης καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης διὰ τὰς γυναῖκας.

Ἡ Ἑλλὰς ἔμεινε τελευταία. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσῃ καὶ τὴν περίοδον αὐτὴν τοῦ τόσο νομοθετικοῦ ὄργανου χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅτι ὁ ἥμισυ πληθυσμὸς τῆς εἶνε γυναῖκες καὶ ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις αὐτῶν εἰς τὴν τύχην των ἔχει τὸν πένθιμον ἀντίκτυπον τῆς εἰς αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Τὴν ἐμίσησα μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα.

Ἡ ἀσχημία τῆς εἶχε κάτι τι τὸ ἀριστοκρατικὸν καὶ ἀπρόσιτον. Κοινὸς ὀφθαλμὸς καὶ χυδαία αἴσθησις ἤμποροῦσεν ἴσως νὰ τὴν ἐκλάβῃ καὶ ὡς ὠραία. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ κανεὶς τελείαν γνῶσιν καὶ πείραν τῆς ἀληθοῦς καλλονῆς, διὰ νὰ ἴδῃ πόσον τερατωδῶς ἦτο ἀσχημη κατὰ βάθος.

Ἀκόμη νέα, μόλις ἄνω τῶν τριανταπέντε. Ἀλλ' ἦτο τόσο ξηπλυμμένος καὶ σιχαμερὸν τὸ λευκὸν τῆς ἐπιδερμίδος τῆς, τόσο σατανικῶς διατεταγμένοι αἱ πρῶται δυσδιάκριτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ρυτίδες, τόσο ἀπαίσια ἐν τῇ συμπλοκῇ των καὶ τῇ ἐκτροματικῇ ἀναλογίᾳ των αἱ καμπύλαι τῆς, ἡ μισητὴ ἔνωσις τῆς κεφαλῆς μετὰ τοῦ κορμοῦ, ἡ ἐλαφρῶς ἑλλειψοειδὴς περίμετρος τῆς ὀσφύος, ἡ ἀπροσδόκητος ἐξαφάνισις τῶν τεραστίων βραχιόνων καὶ σκε-

λῶν εἰς μικροσκοπικοὺς πόδας καὶ χεῖρας· τόσο θλιβερά ἢ λάμψις τῶν μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν· τόσο ἐρεθιστικῶς παράτονος ἢ μελιτώδης φωνή· τόσο ἀποκρουστικαὶ αἱ πολλαί, αἱ μανιῶδεις σχεδὸν καὶ νευρικαὶ κινήσεις τόσο νοσηρὰ ἢ φιλοκαλία τῆς περιβολῆς καὶ τῶν τρόπων, ὥστε. μετὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀποροῦσε κανεὶς πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συγκεντρώῃ τὸ τέλειον, τὸ ὑψιστον τῆς ἀσχημίας γυνὴ νέα φυσιολογικῶς καὶ κοινῶς θεωρουμένη ὡς ὠραία μάλλον καὶ κομψή.

Καὶ τὴν ἐμίσησα. Μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἐχαιρετοῦσα· μετὰ χαμηλωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ μετὰ μονοσύλλαβα ἀπαντοῦσα εἰς τὰς τρυφεράς τῆς περιποιήσεις τὰς συγγενικὰς, — ἦτο θεία τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου, — καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὠραν νὰ φύγω ἀπὸ πλησίον τῆς, νὰ μὴ τὴν βλέπω καὶ προπάντων νὰ μὴ τὴν ἀκούω.

Αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχὴν, — ἴσως διότι τὸ μῖσός μου δὲν ἦτο ἀκόμη τοσοῦτον ἰσχυρὸν καὶ ὁμοίᾳζε κάπως μετὰ ἀδιαφορίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν ἰσχυροποιήθη. Καὶ τότε ἤθελα νὰ τὴν πλησιάζω, νὰ τὴν βλέπω, νὰ τὴν ἀκούω... Μετὰ τὴν σατανικὴν εὐχορίστησιν, μετὰ ποσὴν ἀγρίαν χαρὰν ἀνεκάλυπτα νέαν ἀσχημίαν ἐπ' αὐτῆς ἕως τότε ἀπαρατήρητον, καὶ μετὰ τί εὐφροσύνην κακοῦ ἐγελοῦσα. ὅταν ἔλεγε καμμίαν ἀνοησίαν, πλέον μωρὰν ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ ἔλεγε συνήθως. Κοινὸς ὀφθαλμὸς καὶ χυδαία αἴσθησις ἤμποροῦσε νὰ μ' ἐκλάβῃ καὶ ὡς ἐρωτευμένον μετὰ τῆς. Μετὰ τὴν ἐπιμονὴν τὴν ἔβλεπα, μετὰ τὴν ἐνδιαφέρον τὴν ἤκουα... Ἀλλὰ μόνος ἐγὼ ἤξευρα πόσον βαθειὰ ἐρρίζωνε τὸ μῖσος εἰς τὴν καρδίᾳ μου ὀλονέν, ποῖαι ἀγριαὶ ὄρμαι μ' ἐβασάνιζαν, — νὰ τὴν πτύσω, ἔξαφνα, νὰ τὴν κτυπήσω, νὰ τὴν ἐξευτελίσω, — καὶ πόσος ἀγὼν καὶ πόση δύναμις μοῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ φύγω ἐκεῖθεν ἐγκαίρως, καὶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὰς συνεπείας ἐνὸς τοιοῦτου πραξικοπήματος...

Καὶ ἐσιωποῦσα. Τὸ αἶσθημά μου, ὡς ζηλότυπος, τὸ εἶχα μυστικὸν ἀπὸ ὅλους. Εἰς τὴν ἀρχὴν μάλιστα ἐπροσποιοῦμην ὅτι τὴν συμπαθῶ ὅπως οἱ ἄλλοι. Τοιαύτη προσποίησις ἡμῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἦρχισε νὰ με καταλαμβάνῃ ἡ μαγία τῆς ἐξομολογήσεως, τὸ ἐπικινδυνωδέστερον στάδιον κάθε αἰσθήματος ζωηροῦ. Τί νὰ κάμω; Εὗρισκα κάποιαν ἀνακούφισιν κατηγορῶν τὴν θείαν τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰς τοὺς στενωτέρους φίλους καὶ συγγενεῖς. Ἐπανελάμβανα μετὰ προσθήκας καὶ βελτιώσεις τὰς ἀνοησίας τῆς, κ' ἐπροσπαθοῦσα νὰ τοὺς πείσω ὅτι εἶνε τόσο κακὴ, ὅσον καὶ ἀσχημη.

Ἀλλὰ περὶ τοῦ μίσους μου οὔτε λέξι. Μοῦ ἤρχετο τόσο δύσκολον νὰ τὸ εἶπω ἀκόμη!...

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΑΣ MAY WRIGHT SEWALL

Ἐπειτα εὗρισκα ἀρκετὴν ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις μου ἀπῆντων μετὰ μειδιάματα δυσπιστίας, θεωροῦντες τὴν Λόπην, — αὐτὸν τὸν ἀντιπαθητικὸν ἀκρωτηριασμὸν εἶχεν ὑποστῆ εἰς τὰ στόματα τῶν ἀγαπητῶν τὸ ὀμηρικὸν ὄνομά τῆς, ὡς πλάσμα ἐξόχως συμπαθὲς καὶ χαριέν. Ἐνας μάλιστα, ὑπὸ τύπον ἀστειότητος, μοῦ τὸ εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ :

Φίλε μου εἶσαι τρελός.

Τρελός; Ἴσως καὶ νὰ ἦμην. Ξεύρω μόνον ὅτι τῶν ἄλλων ἡ φρονιμάδα δὲν ἐμπόδιζε τὸ μῖσος μου νὰ ἐξάνῃ καὶ νὰ κραταιοῦται. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψα ἕνα φίλον ἐκ τοῦ κύκλου, ὄχι καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένον μετὰ τὴν Λόπην, — εἶχεν, ἂν δὲν ἀμφιβάλλω λόγους προσωπικούς, — καὶ ἐξεθύμνα.

— Εἶνε τὸ τέλειον τῆς κακίας καὶ τῆς ἀσχη-

μίας, τοῦ εἶπα. Τὴν μισῶ, ὅσον δὲν ἐμίσησα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Τόσο πολὺ; μοῦ ἀπήντησε μειδιῶν, χωρὶς ἔχρος εἰρωνείας. Καὶ ὅμως... ξεύρω γὰρ... εἴμπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς καὶ ἄδικον... Κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τὴν ἀποστρέφωμαι πολὺ.

Ἀρχισε νὰ τὴν ἀποστρέφεται; Θεέ! Νὰ ἡ ὥρα νὰ τὴν μισήσῃ καὶ αὐτός!... Ἀ, ὄχι, ἦτο πολὺ. Ἠσθάνθη τὸν πρῶτον νυγμὸν τῆς ζηλοτυπίας ἀπέφευγα πλέον νὰ τοῦ κάμω λόγον περὶ τοῦ μίσους μου.

Καὶ μάλιστα μίαν ἡμέραν, σφίγγων δυνατὰ τὴν καρδίαν μου, ἡ ὁποία ἐξηγείρετο, κατάρθωσα νὰ τοῦ εἶπω :

— Δὲν βαρύνεσαι... τὴν καυμένη... γυναῖκα καὶ αὐτὴ ὅπως ἡ ἄλλες.

— Ναι, ναι, ἔχεις δίκην. Τὴν παρεξηγήσαμεν, ἀλήθεια.

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ὁ Sant Anna εἶπε τὴν φράσιν ἐκείνην χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὴν παροιμίαν, ἡ ὁποία ὑπόσχεται τύχην εἰς τὰ χαρτιὰ εἰς ἐκείνους ποῦ δὲν ἔχουν τοιαύτην εἰς τὸν ἔρωτα. Ἡ Ἑλένη ὅμως τὸ ἐσκέφθη, ὠχρίασε ὀλίγον καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐκινήθησαν σπασμωδικά. Ὁ Λέλο εἶδε τὴν ἔκφρασιν αὐτὴν ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν καὶ ἐταράχθη διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν του.

— Διατί εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ κερδίσω εἰς τὰ χαρτιὰ; ἠρώτησεν ἡ κ. Ρονάλδου.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς προκλήσεως ἐρέθισε τὸν Ἰταλὸν καὶ ἐμειδίασε εἰρωνικῶς:

— Διότι σὰς νομίζω ἱκανὴν νὰ ἐπηρεάσετε καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον, τὴν ρουλέττα! ἀπεκρίθη χαριεντιζόμενος, εἶνε ἐντύπως ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος πνίξει. Ἐὰν ἤμουν μαζῆ σας εἰς τὸ Monte Carlo, θὰ ἀκολουθοῦσα τυφλῶς τὴν ἔμπνευσίν σας. Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἴσθε ἱκανὴν νὰ καταστρέψετε καὶ τὸν δυνατώτερον πάγκον.

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀπεκρίθη ξηρὰ ἡ δις Beauchamp...

Ὁ Κάρολος Beauchamp ποτὲ δὲν κατόρθωσε νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀνητυχίας, τὰς ὁποίας εἶχε ἀπὸ τὴν διαμονὴν του εἰς τὸ Ouchy. Ἄν καὶ ἤξευρεν ὅτι ἡ Ἑλένη ἦτο ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐπίβλεψιν τῆς θείας Σοφίας, πάλιν δὲν ἦτο ἡσυχος. Καὶ ἔδιδεν ἄδικον εἰς τὸν Ρονάλδον καὶ κατηγοροῦσε τὴν ἐπιμονὴν του.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν Εὐρώπην, εἶδε τὸν γαμβρόν του καὶ τοῦ εἶπεν ἀπλῶς: Αὐριον φεύγω διὰ τὴν Εὐρώπην. Δὲν ἔχεις καμμίαν παραγγελίαν;

— Καμμίαν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ρονάλδος καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι του διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

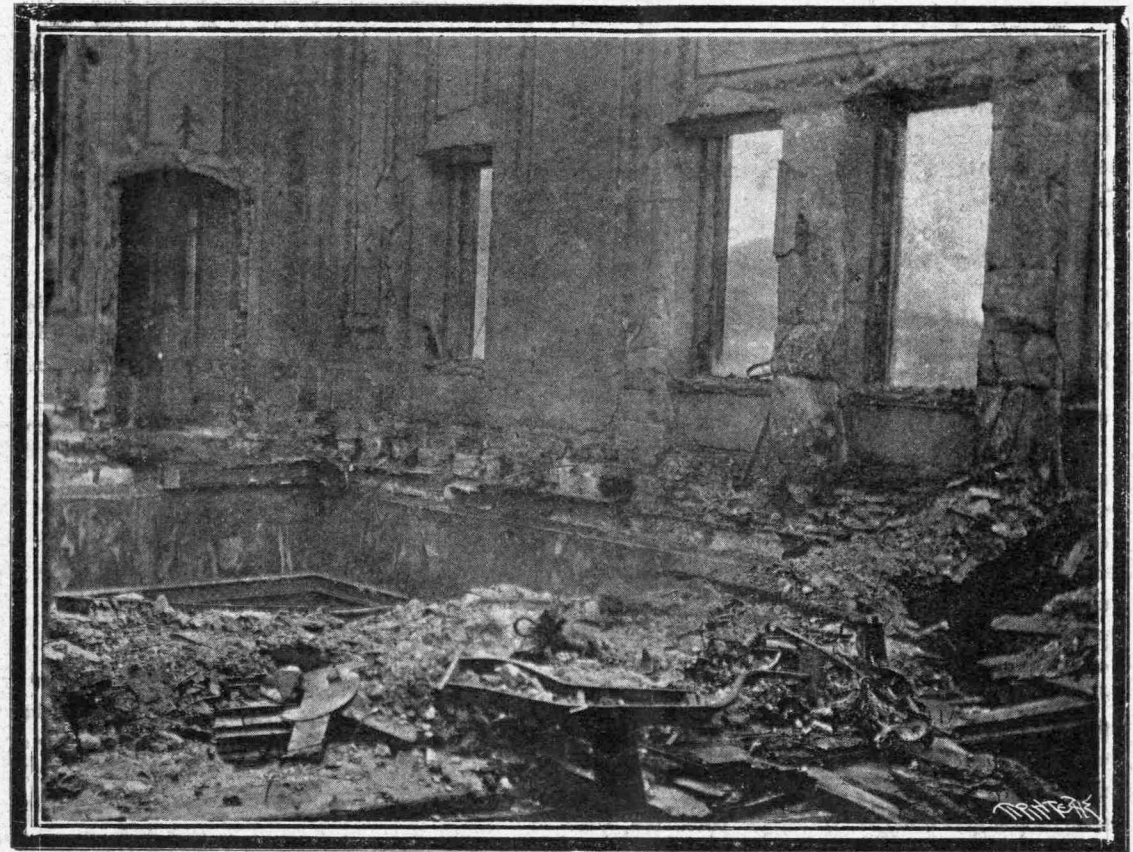
Μετὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν ὁ Κάρολος ἔφυγε. Ἐπειδὴ δὲν ἐπέτρετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ρώμην καὶ νὰ ἐπανίδῃ τὸν Sant Anna, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ εἰς τὸ Monte Carlo, βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλένη θὰ ἤρχετο μετ' εὐχαρίστησιν νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος ἔδωκε εἰς τὴν κ. Ρονάλδου μεγάλην ἀνακούφισιν. Ἡ μουσικὴ, τὰ ἄνθη, ὁ γαλανὸς οὐρανός, ἐπενήργησαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μετὰ τρόπον εὐεργετικόν. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὠραίων αὐτῶν πραγμάτων, ἡ καρδιά τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξε-

σπίχθη καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐξύπνησεν ἀπὸ ἑνα κακὸν ὄνειρον. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς Δώρας τὴν ἔρριψε πάλιν εἰς αὐτό.

Εἰς τὸ γράμμα αὐτὸ ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Λέλο ἐπαναλαμβάνετο εἰς κάθε γραμμὴν, ἡ νέα τῆς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ γάμος τῆς ὠρίσθη διὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον καὶ ἴσως θὰ ἐγίνετο εἰς τὸ Παρίσι. Εἰς τὴν εἰδήσιν τοῦ τόσο προσηχοῦς γεγονότος, ἡ Ἑλένη ἐξέφρασε τὴν ἀγανάκτησίν της διὰ τὴν δα Καρόλ καὶ τὴν συμπάθειάν της διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἀσκῶτ μετέτοιον τρόπον, ὥστε τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Beauchamp ἔλαβεν ἔκφρασιν σοβαρὰν καὶ λυπημένην. Ἀμέσως ἡ θάλασσα, ἡ θυγαστία φύσις, τῆς ἐφάνησεν ξηρὰ καὶ φριβερά μελαγχολικὰ, καὶ ἀπέδωκε εἰς τὸν θαλάσσιον ἀέρα τὴν νευρικὴν ἐξέγερσιν τὴν ὁποίαν τῆς ἔφερον ὁ πόνος ὅπου ἐξύπνησεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐδοκίμασε νὰ παίξῃ καὶ πολὺ γρήγορα τῆς ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ἡ ρουλέττα. Παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς θείας τῆς, ἐπερνοῦσεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν λέσχην. Εἶχε σειρὰν ἐκτάκτων ἐπιτυχιῶν. Τότε ἐνθουσιάζετο καὶ ἐξεχνούσε πρὸς στιγμὴν τὸν Λέλο καὶ τὴν Δώρα. Δὲν ἄργησε νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τοὺς τακτικούς τῆς λέσχης οἱ ὁποῖοι τὴν ὠνόμασαν «ἡ ὠραία Ἀμερικανίς» τὴν εἶπαν ἑκατομμυριοῦχον, τὴν ἐνόμιζαν γήραν ἢ χωρισμένην ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, καὶ μόνον ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ κ. Beauchamp τῆς ἐξασφάλισε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἔκαμε τοὺς ζητοῦντας περιπετειῶς νὰ τὴν σεβασθῶν.

Ἐνα ἀπόγευμα ὅπου ὁ Κάρολος ἐπῆγεν εἰς τὰς Κάννας νὰ ἰδῆ ἕνα συμπατριώτην του ἄρρωστον, ἡ Ἑλένη ἦλθεν εἰς τὴν λέσχην μαζῆ μετ' φίλους ἀπὸ τὴν Βοστώνην. Οἱ σύντροφοί της ἐστάθησαν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, ἐκείνη ὅμως ἡ ὁποία ἀγαποῦσε ἐξαιρετικῶς τὴν θελκτικὴν ρουλέττα δὲν τοὺς ἐμίμηθη καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου τὴν ἐπαιζαν. Ἐνὸς νέου μελαχροινὸς μετ' λαίμοδον κόκκινον, καρφωμένον μετ' ἕνα μεγάλο μύθρον μαργαριτάρη, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας τὴν ἀκολουθοῦσε κατὰ βῆμα, τὴν ἠκολούθησε καὶ τώρα καὶ ἐστάθη πίσω της. Ἡ κ. Ρονάλδου ἔβαζε μετ' ἐπιμονὴν μίαν στήλην ἀπὸ ἐννέα εἰκοσάφραγκα εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτον ὅπου ἐξύπνησε παρυσίασθη εἰς τὸ πνεῦμά της ἦτο βεβαία ὅτι θὰ ἐκέρδιζε. Τέσσαρες φορές ἤδη διεψεύσθη ἢ προσδοκία της. Ἀσθμαίνουσα παρηκολούθει τὸ παιγνίδι καὶ προσπαθοῦσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς νὰ νικήσῃ τὴν τύχην. Ὅταν ἔξαφνα ἠσθάνθη δύο χέρια νὰ τὴν σφίγγουν εἰς τὴν μέσην.

Ἡ Αἰθουσα τῶν Τροπαιῶν τῶν Καεντῶν Ἀνακτορῶν

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι μετ' ἄσπετον φωτεινὰ ἀπὸ τὴν ὀργὴν, τὸ πρόσωπον ὠχρόν, καὶ ὡς νὰ ὄνειρεύετο, εἶδεν ἔξαφνα τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος μ' ἕνα φοβερὸν κτύπημα ἀπεμάκρυνε τὸν αὐθάδη θαυμαστὴν της. Εἰς τὸ μέσον τῆς συγχύσεως ἄκουσε καθαρὰ τὸν διάλογον τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Τὸ ἐπισκεπτήριόν σας! τὸ ἐπισκεπτήριόν σας!... Ὅθ' μοῦ δώσετε λόγον, ἔλεγεν ὁ ἕνας μετ' ἐντελῶς ξενικὴν προφορὰν.

— Δὲν ἔχω νὰ σὰς δώσω λόγον, τὰς συνέλαβα προσβάλλοντα τὴν γυναῖκά μου· σὰς ἐτιμώρησα κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸν τρόπον ἦτο δικαίωμά μου καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Πάντοτε μετ' ἐντύπωσιν τοῦ ἀπροσδοκῆτου, καὶ ἐνὸς εἶδους τρόμου, τὸν ὁποῖον τῆς ἐπροξένησαν τὸ πλῆθος τῶν ματιῶν ὅπου τὴν ἐκύτταζαν, ἡ Ἑλένη ἄρπαξε τὸν σύζυγόν της ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ἀφέθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ. Ὅταν εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὴν λέσχην, ἐννοοῦσεν ὅλα ὅσα συνέβησαν. Τότε ἀπέσυρε τὸ χεῖρ της ἐστάθη, ἐκύτταξε τὸν σύζυγόν της ἐκπληκτος, καὶ μετ' ὀλίγον βραχνήν:

— Ἐρρίκε ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀμέσως ὁ κ. Ρονάλδος ἐκύτταξε μετ' ἄσπετον τὸ ὠραῖον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ἰδῆ τὸσον καιρὸν.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐβγήκα ἀπὸ τὸ τραῖνον, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη μειδιδῶν. Εἶδα τὴν θείαν Σοφίαν, μοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν εἰς τὴν λέσχην μαζῆ μετ' οὓς Κάριγκτων, ἔτρεξα νὰ σοῦ κάμω ἐκπληξίν καὶ ἐφθασα ἐγκαίρως. Δὲν ἤξευρα τί ὑποδοχὴν θὰ εὔρω, ἔκμα τὸ ταξεῖδι μετ' ἄσπετον ἐκατὸν λιτρῶν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ἕνα περιστατικὸν μυθιστορικὸν σὲ ἔκαμε νὰ ξαναπάρῃς τὸν βραχίονά μου. Εἶνε θυμάσιν, εἶνε ἔργον τῆς θείας προνοίας.

Ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐκ νέου.

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἀπεφάσιζες ποτὲ νὰ ἔλθῃς, εἶπε κάπως ψυχρὰ.

— Καὶ ὅτι θὰ ἄφαινα νὰ περάσῃ τὸ ἔτος χωρὶς νὰ δώσω σημεῖον ζωῆς;... Ἀλλὰ τότε εἶχες δικαίωμα νὰ ζητήσῃς διαζύγιον, ὡς ἐγκαταλειφθεῖσα!

Ἡ Ἑλένη δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν κοκκινήσῃ διότι τὸ εἶχε σκεφθῆ.

— Ο Κάρολος σὲ ἐπροσκάλεσεν ἐδῶ; εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ πολεμήσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς.

— Ο Κάρολος; "Οχι ἀγαπητή μου, δὲν γνωρίζεις τὴν ἀφιξίν μου. Ἐμῆθα ἐκ τύχης ὅτι εἶχατε ἐγκαταλείψει τὴν Ρώμην καὶ εὐρίσκεισθε εἰς Monte Carlo. Κανείς δὲν μὲ προσεκάλεσε. Ἦλθα, διότι χωρὶς ἐσὲ ἡ ζωὴ μου ἦτο ἀνυπόφορον φορτίον. Ὑπέφερα πολὺ τοὺς τελευταίους μῆνας; ἰδίως· διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θέλω νὰ περάσω ἐκ νέου τέτοιου εἶδους δοκιμασίαν. Εἶχομεν ἄδικον καὶ σὲ δύο μας, ἅς συγχωρήσωμεν ἀλλήλους.

Μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν οἱ δύο σύζυγοι ἔφθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας. Ὁ κ. Ροναλδος ἠκολούθησε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸ διαμέρισμά της. Μόλις ἐκλείσθη ἡ πόρτα τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκάλην του καὶ ἐκείνη ἔπεσεν εἰς τὸ στήθος του. Καὶ ἐκεῖ ἐνῶ ἤκουε τοὺς παλμούς τοὺς πλήρης πάθους τῆς γενναίας καὶ εἰλικρινοῦς ἐκείνης καρδιάς, ἡ εἰκὼν τοῦ Λέλο, μία ὑπερμεγέθης εἰκὼν, ὑψώθη ἐμπρὸς τῆς. Ἡ συνείδησις δια τὸν ἔρωτά της διὰ τὸν νέον τῆς ἦλθεν ὡς κεραυνός. Ἀπεσπάσθη μὲ ἡσυχίαν ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τὴν λυπημένην καὶ παθητικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν τοῦ πληγωμένου ζώου· ἔπειτα μὲ χεῖλη ὠχρὰ καὶ ξηρὰ ἐψιθύρισε, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ καλὰ τί ἔλεγε:

— Γιατί ἄργησες τόσο; Γιατί ἄργησες τόσο;

Ὁ Λέλο ἐζήτησε ἀπὸ τὴν δα Καρόλ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, καὶ ἐκείνη ἡ ὁποία τσοσον, ὀλίγον ἐβιάζετο νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου Ἀσκώτ, συγκατετέθη εὐχαρίστως. Καὶ ἀμέσως ἐπέσπευσε τὴν ἀποστολὴν τῶν ὄσων εἶχεν ἀνάγκην. Ἡ προικὰ της ἐστάλη ἐκ νέου ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ γελῶσα διὰ τὴν ἐκπληξίν ὅπου θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν ράπτριαν, ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κάποιαν ἐντροπὴν καὶ τύψεις τῆς συνειδήσεως, διέταξε νὰ τῆς κεντήσουν ἕνα στέμμα κομῆσεως, τὸ στέμμα βεβαίως τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ σημειώσῃ τὴν τύχην της.

Τώρα ἡ νέα ἔπλεεν εἰς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ματαιότητα. Εἶχε φυλλομετρήσει τὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας Sant Anna εἶχεν ἴδῃ τὰ κοσμήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ στολισθῇ καὶ ἐνόησεν ὅτι θὰ ἦτο μιά πολὺ μεγάλη κυρία, ὁμοία μὲ τὰς Ρωμαίους πριγκηπίσσας. Ὅποια ἱκανοποίησις, ὁποῖος θρίαμβος δι' αὐτὴν, τὴν Δώραν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν εὕρισκαν ἄρκετὰ εὐγενοῦς καταγωγῆς! Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ περιουσία της δὲν ἦτο τίποτε, ἐμπρὸς

εἰς ὅ,τι θὰ ἐκέρδιζε. Ἄλλ' ἅς εἰπωμεν πρὸς τιμὴν της, αἱ ὕλικαὶ αὐταὶ σκέψεις δὲν ἔφθασαν παρὰ μόνον εἰς τὸν νοῦν της, διότι τὸν Λέλο τὸν ἀγαποῦσεν ὑπεράνω ὅλων. Μόνον νὰ τὴν ἔβλεπε κανείς τόσο διαφορετικὴν ἀπὸ ἄλλοτε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀμφιβάλῃ. Ὁ ἔρωσ ἀξάνει τὸν ἐγωῖσμὸν εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἐλαττώει ἢ τὸν καταστρέφει εἰς τὴν γυναῖκα. Ἡ Δώρα ἐφοβεῖτο μήπως δὲν ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της καὶ ἐμελετοῦσε τὰ γούστὰ του, ὑπέτασσε τὴν θέλησίν της εἰς τὴν ἰδικὴν του. Διὰ πρώτην φοράν εἶχε συνείδησιν ὅτι ἐξηρτάτο ἀπὸ ἄλλον, καὶ τοῦτο ἀντὶ νὰ τὴν ἐρεθίσῃ ἢ τὴν ταπεινώσῃ, τὴν ἔκαμνεν εὐτυχὴ καὶ ὑπερήφανον.

ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Κ ΜΙ Ὁ χρόνος αὐτὸς ἔφευγε μὲ σφυριγμούς καὶ γιουχαίσματα. Καὶ αὐτὸς κλείει τὸ βιβλίον τῶν λογαριασμῶν του μὲ τὴν λαϊκὴν, ὡς πάντα, περιφρονησιν. Καὶ αὐτὸν, παιδιὰ καὶ νήπια χωρὶς μυαλό, παραδίδομεν μὲ ἀλαλαγμούς εἰς ἄσσημον καὶ ντροπιασμένον θάνατον.

Ὁ καινούργιος εἶνε τὸ πανγινιάκι ποῦ λάμπει ἀμεταχείριστο, μὲ τὰ χρυσὰ του κουδουνάκια, ποῦ πέρνομεν ὡς μουσικὴν ἀγγέλαν καὶ μὲ τὰ χρώματα τὰ ἀρλεκινικά, ὅπου μᾶς φαίνονται πορφύραι καὶ πέπλοι Ὀλυμπίων.

Ἡ παιδικὴ χαρὴς μας ποῦ ἀφήσαμεν ὀπίσω, τὰ ὄνειρα μιᾶς καλῆς καὶ εὐμορφῆς νεότητος, ἡ ἐργασία τῆς ὥριμου μας ζωῆς, καὶ ἡ γλυκεῖα τοῦ γήρατος γαλήνη, ὅλα σφυρίζονται καὶ χάνονται καὶ ρίπτονται στὸ παρελθόν ὡς περιττὰ καὶ ἄσκοπα.

Μέσα στοῦ κόσμου ὅλου τοὺς λαοὺς ὁ ἰδικὸς μας μόνον αἰσθάνεται τὴν περιφρόνησιν αὐτὴν διὰ τὰ περασμένα. Μέσα εἰς ἐνὸς αἰῶνος τὴν ζωὴν ἀνήλικος ἀκομὴ σπάζει ἄπουα καὶ ἀλύπητα ὅ,τι ὡς χθὲς ἐλάτρευσε καὶ ζῆ μόνον μὲ ὄνειρα φανταστικά καὶ ἐλπίδας ποῦ τοῦ φαίνονται στὰ μέλλοντα γραμμέναις.

Καὶ δι' αὐτὸ ἕνας ὀλοκληρὸς αἰὼν δὲν ἔδωκεν ἀκόμῃ εἰς τὸ ἔθνος μας τίποτε ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ τὰ ὠραία καὶ τὰ δυνατὰ, ποῦ σέβεται ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰωνιοτῆς γράφει εἰς τὰ χρυσὰ καὶ ἀθάνατα βιβλία της. Παιδιὰ ἀκόμῃ, μὲ ἕνα αἰῶνα γήρατος στὴ ράχην μας, τρέχομεν βιαστικά χωρὶς νὰ ξέρωμεν τί θέλομεν καλὰ, καλὰ. Ὅταν ὁ δρόμος εἶνε δύσκολος καὶ δύσβατος ἀντὶ νὰ δυναμονωμεν τὰ ποδια μας, γυρίζομεν ὀπίσω εἰς ἕνα κατρακύλισμα φρικτὸν, μὲ

αἱματωμένες καὶ πληγωμένες ψυχὲς καὶ σώματα.

Ὁ Ἑρακλῆς λαός, ποῦ ὅταν πίπτῃ ἀνδριώνεται οὔτε ἐγίναμεν, οὔτε θὰ γίνωμεν ἴσως ποτέ

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ χρόνος, ὅπου χθὲς ἐγιουχαίσαμεν, μᾶς ἔδωκε κάποιαν ἐλπίδα ἀναστάσεως. Μᾶς ἔδειξε σὰν νὰ ξυπνοῦσε κάτι κοιμισμένο ἀπὸ χρόνια παλαιὰ στὴν ἐθνικὴ μας τὴν ψυχὴ, σὰν νὰ ἐφύτρωναν τριγύρω μας πτερὰ ποῦ θὰ μᾶς σήκωναν ψηλότερα εἰς κόσμους φωτεινοὺς καὶ τιμημένους.

Ὁ νέος τί μᾶς γράφει ἄρα γε; Θὰ δώσῃ σάρκα εἰς τοῦ χθεσίου τὸ ὄνειρα; θὰ δυναμώσῃ τὰ πτερὰ ποῦ θὰ μᾶς ξεκολλήσουν ἀπὸ τῆς γρηῆς ρουτίνας τὰ ἀγκαλιάσματα; Θὰ ρίξῃ κάτω τὰ ἔτοιμα νὰ πέσουν ἐπάνω στὰ κεφάλια μας ἐρείπια; θὰ καθαρίσῃ τὴ σαπίλα τοῦ μικροεγωῖσμου; Καὶ θὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀγαπήσωμεν τὸν τόπον μας καὶ ν' ἀναστήσωμεν τὴν πληγωμένη μάννα μας, ὅπου στὸν κόσμον ἔλαμψε σὰν ἄστρο μαγικὸ καὶ ποῦ στὸ σκότος σήμερον κρατοῦμεν ἀλυσσοδέτη; Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΑΔΑΣ. Η Κ. ΗENROTEN

ΕΥΔΟΚΙΑ

(Ἀπὸ τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Παρνασσοῦ τῆς κ. Π. Δημητρακοπούλου).

Ἡ Ἀθηναίς, ἡ ὁποία γενομένη μετὰ τὴν ἀνοδὸν της εἰς τὸν Βυζαντινὸν θρόνον Χριστιανή, μετωνομάσθη Εὐδοκία, ἐγεννήθη τὸ 394 ἐν Ἀθῆναις, καὶ ἦτον ὀλίγω νεωτέρα τῆς Ὑπατίας.

Λαβοῦσα ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν σοφιστὴν Λεόντιον εὐρεῖαν φιλοσοφικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν, διεκρίθη ἐνωρίτατα διὰ τὴν σοφίαν της ὅσον καὶ διὰ τὴν ὠραιότητά της. Οἱ χρονογράφοι λέγουσιν ὅτι ὁ πατὴρ της, θεωρῶν τὰ προτερήματά της ἄρκετὰ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐτυχίας της, τὴν ἀπεκλήρωσε. Τότε ἡ Ἀθηναίς συνοδευομένη ἀπὸ κάποιαν θείαν της ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ ἐζήτησεν ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Αυτοκράτορος Πουλχερίαν, ἡ ὁποία ἐκυβέρνησεν ἀντὶ τοῦ ἀνηλίκου ἀδελφοῦ της καὶ διηγῆθη εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν της. Τόσον δὲ ἐγοητεύθη ἡ Πουλχερία, ὥστε τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν της, ὅπου τὴν εἶδεν ὁ Θεοδοσίος Β'. τὴν ἐρωτεύθη, καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Τὸ 411 εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν ἔγινεν αὐτοκράτειρα, μετονο-

μασθεῖσα Αἰλία Αὐγούστα Εὐδοκία. Ἐκτοπίσασα ἐπιθεξίως τὴν Πουλχερίαν καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν διοίκησιν τῆς Αυτοκρατορίας ἐπροστάτευσεν τὰ γράμματα. Ἐβोधήθησεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν των γραμματικῶν, φιλοσόφων, ρητορῶν καὶ ἰδίως τὸν παιδικὸν της φίλον Παυλίον τὸν ὁποῖον ζηλοτυπήσας ὁ βασιλεὺς ἐφόνευσεν.

Ἴσῃ ὅμως πρὸς τὰ γράμματα ἀγάπην ἔδειξε καὶ διὰ τὴν νέαν της θρησκείαν. Καὶ τοιουτοτρόπως, ἐμπνεομένη ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς μεγάλους ἔρωτας συνέγραψε πολλοὺς στίχους. Κατὰ τὸ 422 συνέθεσεν ἕμμετρον πανηγυρικὸν διὰ τὴν ἤτταν τῶν Περσῶν καὶ ἀργότερον μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Πατρικίου συνέγραψε ἐπικὴν περιγραφὴν τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ, μιμουμένη τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ Ὁμήρου. Ἐκαμε παραφράσεις ἕμμετρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ποιήματα ἕμμετρα ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ ἀρχιερέως Ἀντιοχείας Κυπριανοῦ, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέδωκαν οἱ αἰῶνες κολοβόν. Ἡ ποιητικὴ ἀξία τῆς Εὐδοκίας ἦτο μεγάλη. Ἄλλ' ἦτο μεγάλη ἡ πνευματικὴ της μόρφωσις, ἣτις ἀνεγνωρίζετο ὅλη εἰς τὴν περὶ τὸ συγγράφειν δεινότητά της.

Δημῶ. Ἦτο γραμματεὺς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνος. Ἐγράψεν ἀλληγορικὴν μετάφρασιν τοῦ Ὁμήρου κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ἐρμηνείας τοῦ Πορ-

Τὴν περὶ Ἐθνοσυνελεύσεως γνώμην ὑπεστήριξε μετὰ δύναμιν καὶ κύρος ὁ ἐκ Κρήτης διακεκριμένος πολιτευτὴς κ. Βενιζέλος, τὸν ὁποῖον ὁ Σύνδεσμος προσεκάλεσεν ἐπίτηδες εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν ἑκτακτον αὐτὴν κρίσιμον στιγμήν καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν παλαιὰν παραλυτικὴν τῆς κατὰστατον ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τὸ κύρος τῆς γνώμης του καὶ τὸν μεγάλον νοῦν του ἐνθάρρυνε τοὺς δισταζόντας, ὑπεστήριξε τοὺς μὴ τομῶντας, ἐσυνήγορήσε, ἐπέμεινε καὶ ἐνίκησεν.

Ὁ Jules Bois εἶχε πολὺ δίκαιον, ὅταν πρὸ ἐνός μηνὸς μᾶς ἔλεγεν: Ἡ Ἑλλάς θὰ ὠφελθῇ ἀπὸ τὴν Κρήτην, διότι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς θὰ τονώσουν τὸν πολιτικὸν ὀργανισμόν τῆς, θὰ ζωογονήσουν τὰ κῆπως κούρσμενα καὶ ἐκνευρισμένα ἐδῶ πνεύματα.

Οἱ πολιτικῶν ὅμως ἀρχηγοὶ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων ἀπέδειξαν, ὅτι μετ' ὅλην τὴν καταπόνησιν μακρῆς πολιτικῆς ζωῆς, ὅμως εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ κανοῖσιν τὴν πορείαν των σύμφωνα μετὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου. Καὶ νὰ ἀνεχθοῦν μὲν ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν τοῦτο τὴν ἐκ τῆς ἐπιναστάσεως ἀνώμαλον κατὰστατον, νὰ ἐπιμένουν ὅμως μετὰ σθένος καὶ μετὰ δύναμιν, ὅπως ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ παύσῃ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ὁ Βασιλεὺς δι' ἡρωικῶν αὐτοθυσιῶν εὐρέθη σύμφωνος μετὰ τῶν πολιτικῶν συμβούλων του καὶ ἡ κατὰστασις ἐξομαλύνεται διὰ τοῦ σχηματισμοῦ νέου ὑπηρεσιακοῦ ὑπουργείου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Στ. Δραγοῦμη, πολιτικοῦ ἀνδρὸς διακεκριμένου καὶ πατριώτου ἐκ τῶν εἰλικρινεστέρων καὶ μετὰ τὸν κ. Ζορμπᾶν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις λοιπὸν θὰ κληθῇ πολὺ προσεχῶς διὰ νὰ μεταρρυθμίσῃ τὰ κακῶς κείμενα καὶ νὰ στερεώσῃ τὰ θεμέλια τοῦ κλονιζομένου ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος. Ἄς εὐχρηθῶμεν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ἀναδειχθοῦν ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων καὶ ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τὸ νέον καθεστὸς νὰ ζήσῃ, νὰ δράσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ.

Τὸ πολιτικὸν ἔτος μας εἶχε κλείσει μετὰ προβιασμοῦς

τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, κ.κ. Ζορμπᾶ, Σαπουντζᾶκη, Κωνσταντινίδου, Ψαροδήμου Λιμπρίτου. Πετμεζᾶ καὶ Κουμουνοδούρου εἰς ὑποστρατήγους, μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Κυριακῆς Ἀργίας, ὀφειλομένης καθ' ὁλοκλήριον εἰς τὸν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον καὶ μετὰ τὴν ψήφισιν πᾶν νομοσχεδίων τῆς ζάχαρης, τοῦ οἴνου πνεύματος, τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ ἄλλων.

Ἐυτυχῶς ὅτι θὰ κληθῇ καὶ ἑκτακτο: σύννοδος, ὅποτε ὑπάρχῃ ἐλπίς μετὰ τὴν νέαν μάλιστα Κυβέρνησιν, ὅτι θὰ ὑποβληθοῦν καὶ νόμοι προστατευτικοὶ διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Τὸ περασμένον ἔτος ἔκλεισεν ἀκόμη μετὰ τὴν μεγάλην πυρκαϊᾶν τῶν Ἀνατόρων, μετὰ τὴν πυρκαϊᾶν εἰς τὴν Κίπολιν τῆς Τουρκικῆς Βουλῆς ἡ ἵποια εὕρισκετο εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Τσεραγίν, ἐν ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ἀνάκτορα τῆς Κιπλίας, τὸ νέον δὲ ἤρριξε μετὰ στασιαστικὰς διαθέσεις ἐκ μέρους τῶν Συνοδικῶν τοῦ Φαναρίου πρὸς ἐκθρόνισιν τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Καρόττα τηγαντά. Κόπτετε τὰ καρόττα σας εἰς λωρίδας στενομάκρους τὰ ζεματίζετε. κτυπάτε δύο κίτρινα αὐγῶν, προσθέτετε ὀλίγην φαρίναν καὶ ἄλας, βουτάτε τὰ καρόττα σας, ἔχετε ἀρθρον πάχος εἰς τὸ τηγάνι νὰ βράζῃ, ρίπτετε τὰ καρόττα σας, τὰ ἀρίνετε νὰ ψηθοῦν, τὰ ἀφαιρεῖτε μετὰ κουτάλαν τρυπητὴν καὶ σερβίρετε τραχανιστὰ. Γίνονται θυμαῖσια καὶ ὀρεκτικώτατα.

Καρόττα αὐγοκομμένα. Τὰ κόπτετε στενὸμακροα, τὰ θέτετε ἐντὸς χύτρας μετὰ φέτες λαρδί, μετὰ κομμυδάκι φιλοκομμένον, μετὰ μαϊντανό, μετὰ ἀλατοπίπερον καὶ μετὰ ἓν ποτήρι δυνατό ζουμί. Ὄταν βράσῃ καὶ ἀπορροφήσῃ ὅλον τὸ ζουμί, προσθέσατε μίαν κουταλιάν βούτυρον, δύο κουταλιὰς γάλα καὶ ὀλίγην ζάχαριν καὶ τὰ ἀναμιγνύετε ἀρκετὴν ὥραν ὅλα μαζύ. Ὄταν πλέον εἶναι ἔτοιμα, κτυπάτε τρία κίτρινα αὐγῶν, τὰ δένετε καὶ τὰ σέρτε ἀπὸ τὴν φωτιάν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἄργει καὶ Πύργῳ.

Πρακτορεῖα ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρω χρεωγράφων.— Ἀγροαπωλησιαὶ χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς ἀ'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0	ὀλιγώτερον.	

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθεῖζ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΞ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διαχειρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.